

Amatőr emigráns

Nekem először egy paleontológus szólt, hogy emigráns vagyok. Addig fel sem tűnt. Éldégéltem gondtalanul a Királyságban, néha hazamentem szülni, gyereket másként is nevelni. Ha rákérdeztek, dadogtam, magyarázkodtam. Persze ettől még inkább elszabadult a pokol. Pedig már olyan ügyesen megtanultam, hogy itt egyszerű kérdésekre egyszerű válasz dukál! Mondd : seven, right. Vagy inkább: brilliant, fabulous. Ritkábban: good, interesting. Mert azért időnként még az angolok is szeretnék jelezni ellenérzésüket.

Ez egyébként intézményesítve van. Szülői létem egyik revelációja, amikor a tanító közli: fiamnak még gondolni lehetnek később, ha nem használja elég érzékletesen a szuperlatívuszokat. "WOW WORDS" - áll a táblán többszörösen aláhúzva. Példákkal nyomatékositva. Wow! Sajnálom a fiamat, szegény eleve hátránnyal indul, hisz a székely köztudottan berzenkedik a túlzástól. Majd gyakoroljuk közösen, gondoltam. Na. Marvellous.

Fölösleges volt aggódnom. A gyerekek agya köztudottan szivacsos állagú, a wow wördsz-öknek is elég hely van benne. Még ha a székelyeknek nem is szóltak erről. Lásd nyelvek, mindjárt három kezdetnek, aztán tananyag, kultúra, sok-sok kreatív gondolat. No meg a sauruszok, akik éveikig ellepték nemcsak a házunkat, az életünket is, a lehető legképtelenebb helyeken bukkanva fel: özönlöttek a tévéből, könyvtárból, játszótérről, de múzeumból, tankönyvekből is. Hiába kapálóztam ellenük, a túlerő lehengerlő volt. Később jöttem rá, hogy a pánik eleve álságos volt. Valójában a saját agyamat féltettem a sauruszoktól. Mert az enyém nem volt ám rugalmas. Emigráns pályafutásom túl későn kezdtem előtanulmányok, sőt, safety kurzus, risk assessment nélkül. Pedig minden dinoszaurusz, elnézést, angol, tudja, hogy enélkül nem megy. És bár jó úton vagyok, még mindig nem jöttem ki a tagadó fázisból sem.

Paleontológus az, aki-akárcsak a nagyfiam- minden saurusz végű szót ismer, pontosan tudja őket csoportosítani különféle kritériumok szerint. Ő még nem ismeri az idegenekre vonatkozó eufemizmust, a fentebb említett úr viszont már használja is. Olyannyira meglepődtem, hogy inkább továbbtereltem a beszélgetést számomra otthonosabb témára, a raptorokra, mert nem minden dínó saurusz ám! Amikor már nem lehetett hosszabban időzni a jura korban és a lazacfalatok is elfogytak, illetve a bor tompítás helyett erősített, kénytelen lettem szembenézni emigráns önmagammal.

Miért nem jutott nekem eddig eszembe, hogy afféle vagyok, lehetek? Miféle játékot játszok itt – amúgy kifogástalanul – élvezettel, egyáltalán hogyan kerültem ide?

Észrevétlenül, sunyin jöttem, elnevezve mindenféleképpen, nem adva nevet neki. Mindannyiszor összerendeztem, valahányszor rákérdeztek, mert én tényleg nem tudtam róla. Hogy itt élek. Hisz nem is. Ezzel az erővel bárhol lehetnék, jól szórakozom a visszasságokon, lám, témáknak is jók! Nem döntöttem, mert abban sosem voltam jó. Hihetetlen, de otthon fel lehet nőni úgy, hogy nem kell dönteni, soha, egyszer sem! Csak elfogadni, kitartani, végigcsinálni. Azt viszont muszáj.

Most pedig elképzelem, hogy végre felnövök, döntök: emigráns, vagy paleontológus leszek. Vagy

inkább mindkettő, mert ez itt a lehetőségek országa, sokkal inkább, mint szeretett hazám: lehet eszmélgetni, meggondolni, szüneteket beiktatni, halálíg tanulni.

Szinte restellem, de újból a nagyfiam jön a briliáns megoldással: legyél profi paleontológus, amatőr emigráns. Gorgeous.